

OPSTEL EN BEHEER
A. HENNAUT
64, Graystraat, 64
Etterbeek-Brussel
Postch. 114.755, Clem. Dumortier

DE KOMMUNIST

Wekelyksch Orgaan van de Oppositiegroep der K. P. B.

Vlaamsche zelfstandigheid en kommunisme

In een vorig nummer werd in dit blad reeds melding gemaakt van een opstel van den Vlaamschen nationalist Ward Hermans over kommunisme en Vlaamsch nationalisme. De schrijver stelde de vraag: kan men als communist Vlaamsch nationalist zijn, en kwam na een ontleding van wat het kommunisme en het Vlaamsch nationalisme zijn en beogen tot een ontkennend besluit.

Antwoordend op een artikel verschenen in « De Roode Vaan », waar de meening verdedigd wordt dat een communist wél Vlaamsch nationalist kan zijn, heeft Ward Hermans zijn stelling in een reeks artikelen ontwikkeld.

Wat hij de communistische doelstelling verwijst is het feit ontsporen te zijn aan klassentegenstelling « hoofdzakelijk ingegeven door sociale motieven en internationaal georiënteerd ». Zulks stond in flagrante tegenstelling met het Vlaamsch nationalisme die ontsporen is aan het streven naar eene ideale harmonie der gansche natie, zonder uitsluiting van welke maatschappelijke elementen dan ook, allen constituerende deelen der natie. Hij stelde het dus voor alsof wij, communisten, slechts de algehele ontvolking van bepaalde elementen uit de Vlaamsche natie nastreven en bijgevolg ons het recht niet mochten aanmatigen ons op te werpen als verdedigers of als kinderen der Vlaamsche natie, terwijl het nationalisme dit wel mocht wíjl het boven de klassen en standen verheven was.

Niet alleen staat het kommunisme kwantitatief bij het nationalisme ten achter, doch ook kwalitatief. In zijn artikel van Maandag 16 Juli schrijft Ward Hermans namelijk: *Wij nationalisten gaan uit van de geestelijke waarden van het leven*, de communisten leggen den kleimloon op de « stoffelijke waarde van het leven ». En in zijn geest is die stoffelijke waarde van het leven-motief met al de zonden van onze aardsche traenval overladen. De schrijver neemt tersluiks de gelegenheid waar om tegen ons historisch materialisme te donderen dat de dierbare levenszin negeert, en tegen onze materialistische levenbeschouwing die oorzaak is dat het kommunisme vroeg of laat in gebreke zal blijven tegenover de levensproblemen die met een simpele negatie niet naar het rijk der mythen te verbannen zijn.

We waren eens benieuwd te weten hoe Ward Hermans het ging aanleggen, om zijn stelling van een nationalisme dat boven de klassen verheven staat en wiens doelstelling is het nastreven einer ideale harmonie der gansche natie, zonder uitsluiting van welke maatschappelijke elementen dan ook te stellen.

Welnu we moeten zeggen dat we eenigszins bedrogen in onze verwachtingen zijn uitgekomen. Wel heeft W. H. een rekwiatorium opgesteld tegen het kommunisme, tegen de algemeen-materiale levensbeschouwing, doch hij ontwikkelde geen enkel argument buiten die welke reeds door de vroegere doorhakkers van het kommunisme gekend en gebruikt werden. Zelfs zijn koepletje over de krisis van dezen tijd en de behoefté om de oude gedegenererde profeten in de rommelkamer op te ruimen, bracht ons niet veel wijsheid, want ten slotte verliezen der gelijke uitnoodigingen totaal haar waarde wanneer men er niet duidelijk bij zegt waarin de krisis bestaat en welke formulis dienen opgeruimd te worden.

Zonder deze nauwkeurigheid loopt men het gevaar om van de dienstbaarheid aan de eene formu-

le onder die aan een andere te vervallen. Al de kritieken die door onzen Vlaamsch nationalist tegen het kommunisme zijn uitgebracht werden reeds tegen het socialisme zonder sukses uitgespeeld door de konservatieve van alle slag. De originaliteit bij Ward Hermans bestaat hierin dat hij ze als schutting gebruikt voor het Vlaamsch nationalisme. Wat hij echter verwaarloosde te doen en wat nochtans zijn eerste plicht was geweest is aan te tonen dat er werkelijk een boven de klassentegenstelling verheven nationalisme bestaat. Hij zegt wel dat wij de sociale motieven op de nationale motieven den voorrang geven, doch hij vergeet dat hij precies hetzelfde doet, maar van zijn standpunt uit. Hij zegt wel dat het nationalisme alle constituerende deelen der natie tot een harmonieus geheel moet vormen. Dit veronderstelt dat naar een compromis — een duidelijk afgebakend compromis, anders zou het meer schade dan goed kunnen aanbrengen — moet gezocht worden tusschen al de krachten, die hetzij dan met verschillende bedoelingen, bereid zijn om samen een stuk van den te bewandelen weg willen af te leggen. Wat moet men dan denken van een nationalist, die zoals W. H. uit de Vlaamsch nationalistische gemeenschap al degene uitsluit die bijvoorbeeld niet zoals hij willen genoeg zijn? De standpunt van het gezinsleven, meer nog dan dat, van al degene die het huidige gezinsleven als een verschijnsel dat aan de natuurwetten van de maatschappelijke evolutie niet onderhevig is. Ward Hermans heeft ons eigenlijk willen aantonnen dat een Vlaamsch nationalist de katholiek-kristelijke levensbeschouwing en diens opvatting over het gezinsleven moeten aanvaarden en dat je anders anti-nationalist bent. Als hij het Vlaamsch nationalisme als propagandawapen voor zijn katholiek-zijn wil gebruiken, waarom verwijt hij dan de communistische partij hetzelfde te doen voor de gedachte die zij verkondigt, en voor alles, waarom tracht hij dan zijn nationalisme als een integraal, vrij van alle klassentegenstellingen zijnde nationalisme voor te stellen.

De waarheid is dat in deze tijden van geweldige maatschappelijke omwoeling iedere poging om een politiek systeem op te bouwen zonder rekening te houden met den strijd onder de klassen, schipbreuk moet lijden. Zoo'n poging kan alleen maar sukses ondervinden bij die klasse die er alle belang bij heeft om den klassenstrijd te ontkennen — zonder er echter ook maar een ogenblik aan te verzaken. Voor de werkende klasse wier ontvochtiging afhangt van het uitvechten van dezen strijd, moet iedere poging deze kamp ter zijde te leggen, of de beteekenis ervan te verminderen, aangezien worden als een stap om haap op het dwaalspoor te brengen. Met de Russische revolutie zijn we definitief het tijdperk ingetroeden van de vervanging der kapitalistische orde door een nieuwe wereldorde; de kamp voor de zelfstandigheid der onderdrukte nationaliteiten kan niet onkundig blijven van het feit dat het uur van den grooten socialisten strijd geslagen is. We zullen trachten aan te tonen dat de strijd voor Vlaanderen's zelfstandigheid ook hierin geen uitzondering kan maken. A. H.

Schouder aan schouder moet door de havenarbeiders gezorgd dat onze valkond niet langer meer het aanschijn heeft van een spaak-kaste maar van een degelijke strijdogorganisatie waar, in konflikten van gelijk welken aard, de ledengroepen bekleden, te dienen voor de arbeiders in de slavenkettens gekeld houden.

Leest
De Kommunist

De strijd aan de Antwerpse haven dient voortgezet te worden

DE TAAK VAN HEDEN

Voor vele havenarbeiders die nog eenigszins twijfelen aan den onwil en onoprechtelijker hunner leiders, na er door ons zoo dikwijls op gewezen te zijn, is het thans klaar dat zij van soortgelijke heeren niets meer te verwachten hebben. Zij voelen dat zij zoówel vóór als gedurende en ook na den strijd aan de willekeur van de « Fédération Maritime » door hen overgeleverd worden. Daarin kunnen wij ons reeds verheugen, maar waarin wij nog meer genoegen kunnen smaken, dat is in het feit, dat ondanks het lafhartig en laag gedoe van P. Somers, Van Eyken en de zoo « revolutionaire » Christ Mahlian, zij er niet in gelukt zijn de moral, de gemoedstoestand, den wil tot strijd bij de havenarbeiders te kunnen smoren. Gedurende drie volle weken streden de dokkers steeds bereid de zwaarste offers te brengen. Door toedoen van hun (mis)leiders, zonder enig resultaat, tegen het blok van havenparasiten. Alles werd, zowel door de leiding als door de « Fédération Maritime », in het werk gesteld om de onderlinge solidariteit en vertrouwen bij de stakers te breken.

Nochtans wachten met geduld de dokwers op den uitslag der onderhandelingen in de havencommissie. Zoo onzen eisch op bepaalden datum niet ingewilligd is, den blok er terug opgaat.

Wat is de taak echter van het ogenblik die de dokwers te vervullen hebben?

Er dient zoo spoedig mogelijk met ons een algemeene vergadering geëischt waar den toestand en den stand der gevoerde besprekkingen kunnen worden onder ogen gezien. Een regelmatig stakerscomité dat de leiding van den komenden strijd op zich zal nemen hoeft daar gevormd, gezien zulks onmogelijk nog aan de leiders (?) van gisteren kan overgegaan worden.

Gedeeltelijke toegevingen kunnen niet ter bespreking komen. Daarom is de eisch van 60 fr. minimum te gewettigd.

De verouderde looncontracten die in de verste verte niet tegemoet kunnen aan de economische vereisten of belangen van de dokwers mogen niet langer tot dwangkamisool dienen.

Dat de kameraden dokwers dat goed indenken en die rotte appels van zich trappen die om hun persoonlijke belangen en die der heeren van de « Fédération Maritime » waarvan zij een vertrouwenspost mogen bekleeden, te dienen voor de arbeiders in de slavenketens gekeld houden.

Schouder aan schouder moet door de havenarbeiders gezorgd dat onze valkond niet langer meer het aanschijn heeft van een spaak-kaste maar van een degelijke strijdogorganisatie waar, in konflikten van gelijk welken aard, de ledengroepen bekleden, te dienen voor de arbeiders in de slavenketens gekeld houden.

Op voor de algemeene vergadering!!

Met meer moed dan voorheen moet de leuze: *Leve de algemene havenstaking weerlinken!*

Voor het minimum loon van 60 fr. !!

Voor een menschwaardigere behandeling gedurende de werktijd!

Eenige bewuste havenarbeiders.

De krachttoer tegen de Internationale Roode Hulp

Het geknoei tegen het Uitvoerend Komiteit

Het besluit door het Centraal Komiteit genomen, was gezond: het vraagstuk bespreken; een verslaggever en desnoods een tegen-verslaggever horen en na volledige kennis van zaken, een besluit nemen.

Reeds s'anderendaags na 22 April trad het Uitvoerend Komiteit handelend op opdat dit besluit geen doode letter zou blijven. Aan kameraad Plisnier werd opgedragen een verslag op te maken dat door het U.K. moet onderzocht worden, en onderworpen aan het Centraal Komiteit.

Kameraad Plisnier legde zijn verslag neer op 9 Mei.

Op 16 Mei moest het U.K. met het onderzoek van het verslag beginnen.

Op deze zitting bood zich kameraad W. aan, afgevaardigde van het Uitvoerend Komiteit der Internationale.

Na gevraagd te hebben het vraagstuk der Russische gedeporeerde vóór ieder ander te bespreken, verklaarde hij zulks in tegenstrijd met het besluit genomen door het C.K. in zitting van 22 April, daar het U.K. en het C.K. dergelijk verslag niet te bespreken hadden.

De kameraad W., op de vraag hoe het Presidium het de I.R.H. dacht mogelijk te maken, het hoofd te bieden aan de ontelbare taken — onder andere voor wat de hulp aan de uitwijkelingen betrof — verklaarde dat het verslag van kameraad Plisnier, een vijandige daad daarstond tegen het bestuur der Sovjets en de 3de Internationale, en dus de toestand der Belgische afdeeling niet zou onderzocht worden, alvorens het ontwerp verworpen was.

Daar kameraad Plisnier hem deed opmerken dat het Presidium der I.R.H. de hulp aan de uitwijkelingen deed afhangen van de gehoorzaamheid van het C.K., of enige harer leden, aan een vraagstuk van politieke aard, groette kameraad W. en vertrok.

Vanaf dit ogenblik kwam den wil van het Presidium tot scheuring duidelijk aan het licht en verscherpte het conflict.

Het verslag Plisnier was tot hiertoe nog niet besproken geworden. Het was nog maar in de handen der leden van het U.K. en van den afgevaardigde van het Presidium. Reeds den volgenden Zaterdag was het op een groot aantal exemplaren getrokken en door de zorgen van den afgevaardigde van het Presidium in handen gegeven den communistischen leden der Luikse federatie.

Ook nog op 22 Mei, zonder in 't minst het U.K. te verwittigen, richtte de afgevaardigde van het Presidium aan de leden van het C.K. de hierna volgende omszendbrief.

Brussel, 22 Mei 1928.

Aan het Centraal Komiteit der Belgische Afdeeling van de I.R. Hulp. Beste kameraden,

Aangezien dat, ondanks mijn verklaring, gedaan tijdens de vergadering gehouden door het Uitvoerend bureau op 16 Mei laatstleden, enkele leden van dit bureau, opnieuw trachten het vraagstuk « der gedeporeerde » van S.R. ter stemming te brengen op het U. Bureau en het C.K., houd ik er nogmaals aan de houding die de I.R.H. in deze kwestie moet aannemen, te verduidelijken.

Het besluit tot protesteren tegen het bestuur der Sovjets, dat door den voorzitter der Belgische afdeeling van de R.H., gesteund door de twee permanente secretarissen, voorgelegd werd aan de Executieve der I.R.H., is in volstrekte tegenspraak met de regelingen der I.R.H. en haar statuten.

Het feit zelf, dergelijk besluit voor te leggen, bewijst niet alleen dat een politieke groep zich zocht te bedienen van de R.H. om haar zuiver fractieel werk te steunen, als een wapen tegen haar politieke tegenstanders, maar stelt terzelfderdeid een openlijke vijandige daad daar, tegenover het

land van de proletarische dictatuur, Sovjet-Rusland, op dit oogenblik hardnekkig aangevallen door al de reactionaire wereldmachten, vereindig in een enkel front, gaande vanaf de fascisten tot aan de sociaal-democraten der IIde Internationale.

De I.R.H. heeft zich altijd voorgehouden en houdt zich nog voor, dat S.R. het land is waar de dictatuur van het proletariaat heerscht en wiens bestuur niet alleen het recht, maar ook de plicht heeft, de verovering van het proletariaat te beschermen tegen al zijn tegenstanders en door alle middelen.

Het ligt dus niet in de lijn van de I.R.H., die een organisme is zonder partijkarakter, voor de verdediging der slachtoffers van den strijd tegen het kapitalisme en imperialisme, de middelen te beoordeelen, aangewend door de dictatuur van het proletariaat, tot verdediging van zijn bestaan en zijn vooruitgang.

In die voorwaarden: al degenen die om welke reden ook, stelling kiezen tegen de maatregelen tot verdediging gebruikt door de Russische revolutie en de dictatuur van het proletariaat van S.R., scharen zich door dat feit zelf, in de rangen der vijanden van S.R., van het eenig land waar de dictatuur van het proletariaat verwezenlijkt is, en dientengevolge buiten de I.R.H.

A. W.

Dezen brief, zoals iedereen kan zien, was een openlijke uitdaging tot scheuring in de rangen der I.R.H.

Dit begreep dat ook dadelijk het U.K. Op 3 Juni richtte het U.K. tot het Presidium der I.R.H. een lange brief, de feiten aanhalend en protest aantekend tegen de onaannamebare knoeierijen van kameraad W.:

In dien brief, teekenden wij protest aan om de volgende redenen:

1) Het openbaar kenbaar maken van dien brief, alvorens de inhoud ervan eerst in den schoot van het U.K. is besproken geworden;

2) Zonder de leden van het U.K. te verwittigen, heeft kameraad W. zich tot het C.K. gericht en heeft er een valse verklaring der feiten afgelegd;

3) Kameraad W. heeft in zijn omszendbrief een besluit van het C.K. bestreden en verklaard dat diegenen die het besluit zouden uitvoeren, zich door dat feit zelf, uit de I.R.H. zouden zetten;

4) In de drie laatste regels van zijn brief, heeft kam. W. op zich genomen te breken met den geest der statuten van de I.R.H., organisatie zonder partijkarakter;

5) De omszendbrief van kam. W. is een grote poging om te trachten presssing uit te oefenen op de kameraden van het C.K.

Ook vernemen we nog vandaag, door een bericht uit Luik, dat de kam. W. het verslag openbaar gemaakt heeft door het te laten verspreiden en uitdeelen, alvorens het is kunnen besproken worden door het C.K.

Voor al deze redenen, heeft het U.K. van de I.R.H. in zitting van 20 Mei, bij algemeenheid van stemmen, min één, het volgend besluit vastgesteld:

Het U.K. der Belgische sectie van de I.R.H.

Protesteert tegen de verklaring van de kamerad W., afgevaardigde van het Presidium, weigerend de financiële toestand der Belgische sectie, te onderzoeken, zolang het vraagstuk der deportaties in Rusland niet zal opgegeven worden;

Protesteert tegen het sturen van een omszendbrief door kam. W., afgevaardigde van het Presidium, aan de leden van het C.K., omszendbrief die wil

doen nitschijnen als zou de I.R.H. haar partij-loos karakter verloren hebben;

Protesteert tegen het bekend maken door kam. W., van het verslag dat nog niet eens besproken was geweest in den schoot van het U.K.;

Verwerpt dat geknoei;

Vraagt aan het internationaal U. K. het gedrag van kam. W. af te keuren;

Behoudt zich het recht voor, in geval het I.U.K. het standpunt van kam. W. mocht aangeleven, het ter kennis te brengen van geheel de organisatie.

Dit brief bleef onbeantwoord.

Doordat het Intern. Presidium zelf aan de basis het ordewoord uitriep, de werking te belemmeren, werd dit geknoei door de Belgische Kommunistische Partij stelselmatig uitgevoerd.

DE SABOTAGE VAN DE ORGANISATIE

Door alle middelen en op gevaar af de organisatie te breken, heeft de Belgische Kommunistische Partij, den vasten wil getoond, te beletten dat het vraagstuk der verbannen besproken werd door de I.R.H.

Het bijzonder middel tot het geknoei schijnt wel geweest te zijn om te beletten, overal waar dat mogelijk was, dat de bijdragen naar de centrale gestuurd werden.

Het is aldus, dat de federaties van Luik en Brussel stelselmatig weigerden, niet alleen van de beschikbare fondsen in de centrale kas te storten, volgens de bepalingen van de statuten, maar ook de vragen om inlichtingen en rechtvaardigingen daaromtrent lieten ze onbeantwoord.

Het heeft niet gelegen aan de kameraden leiders der federaties, om het centraal leven van de I.R.H. heelemaal te belemmeren. Zich weinig bekommerend om de tientallen bannelingen die hulp kwamen vragen, zich niet storend aan de duizende slachtoffers, wiens martelaarschap, meetings en perscampagnes vergden, bleven ze ongevoelig voor onze aanmaningen.

Meer nog, ze trachten de leiders te kleineren door deze hatelijk middelen, wetend dat we totaal zonder financiële middelen waren en dit door hun eigen sabotage, gingen ze zoover ons van gemis aan werkzaamheid te beschuldigen, waarvan zij zelf de oorzaak waren.

Gelukkig hadden de leden der Kommunistische Partij, welke zich tot dat geknoei leenden, en die steeds op een algemeene wijze voor den arbeid van de I.R.H. weinig belangstelling toonden, slechts twee federaties in handen.

Uitgezonderd in Brussel en te Luik, werd het centralisatiewerk der fondsen verzekerd, wat ons in staat stelde een deel der schulden te dekken van de organisatie.

Maar daar, waar ze niet de meerderheid waren en de leidingsorganen niet in handen hadden, gingen ze op een andere manier te werk.

Zoo aarzelden ze niet, om te Charleroi het actie-komiteit voor Amnestie en Verbliffricht te breken, onder voorwendsel, dat op een vraag gesteld door een arbeider over het vraagstuk der gedeporteerden van S.R., kameraad Guyomard zou geantwoord hebben, daarin toch maar alleen zichzelf verbinding.

Ook vroegen ze in verschillige federaties aan de kameraden, haastig bijeen getrommeld, om zich tegen een verslag uit te spreken dat ze niet eens kenden.

Op die manier bekwamen ze in zekere federaties — te Luik, Brussel — een bedrieglijke meerderheid, die alle bespraking verwierv.

Maar ook nog in dit opzicht, is het noodig op het geknoei te wijzen waartoe die bijeenkomsten aanleiding gaven.

Te Antwerpen zijn er zeventig a.v. en zeventig regelmatige leden in de zaal, als de besprekking begint. Wanneer het moment nadert dat er moet gestemd worden, laten de kommunisten van de meerderheid een dertigtal vreemdelingen, door niemand gekend, binnen, aan wie haastig kaarten zijn uitgedeeld en die nooit in de organisatie zijn toegelaten.

En 't is in die schandalijke voorwaarde dat hun stelling wordt aangenomen, door 54 stemmen tegen 53.

Te Brussel stuurt de K.P. op een en dezelfde dag twee omzendbrieven, de een aan de sekretariessen van de rayons en cellen, de andere aan de leden. En terwijl de tweede beroep doet, op het grote gevoel van solidariteit met de slachtoffers der verdrukking, elk lid der K.P. aansporend zich aan te sluiten bij de I.R.H., laat de eerste, vertrouwelijk, aan de verantwoordelijke militanten weten, dat ze in massa moeten doen aansluiten bij de I.R.H., om de besprekking over het vraagstuk van de deportaties te beletten.

Nog meer: gedurende de week die de algemeene bijeenkomst voorafgaat, worden door de zorgen der K.P. zogenoemde kosteloze kaarten van de

Koloniale kroniek

Holle bombast op het Kongres der B.W.P.

Wat te voorzien was is gebeurd. De B.W.P. heeft op haar kongres van Zondag II. het koloniaal vraagstuk aangeraakt, maar zij heeft noch besluiten, noch voorstellen om de bestaande wantoestanden in Kongo te veranderen voorgedragen. Men zal ons misschien antwoorden dat de uiteenzetting van Zondag enkel het voorbereidend werk was der Belgische afdeeling voor de Internationale bijeenkomst, maar, daar ligt het paard niet gebonden.

Er was, weken geleden, door het sociaal-democratisch kamerlid Gelders een kwestie opgeworpen, die een specifiek karakter had voor de Belgische afdeeling der IIe Internationale, nl. het geval Bertrand en de Ruzizi-geschiedenis van Ansele. Er werd door Gelders, en niet alleen door hem, maar ook nog door andere z.g. linksstaande fracties der B.W.P., aangedrongen opdat er door het kongres beslissingen zouden genomen en uitgevoerd worden, om te beletten dat de negerbevolking nog langer door de kapitalisten der B.W.P. zou uitgebuit worden.

Wat is er nu eigenlijk op het kongres gebeurd?

Wauters, die als verslaggever optrad, heeft een oppervlakkig algemeen overzicht gegeven over de toestand der negerbevolking.

Over de fouten welke door leiders der B.W.P. in Kongo worden begaan heeft de man, natuurlijk, geen woord gerept. Over wat de B.W.P. vroeger had moeten doen en over wat haar taak in de toekomst zou moeten zijn, evenmin een woord.

Maar wat er de deur aan dicht doet is de houding van die mensen, o.a. Gelders, die tot nog over enkele dagen op de grote trom sloegen, en op het kongres heel braafjes hunnen bek in hun slijmbeen gehouden en tot overmate den misdaadigen verslaggever hebben toegejuicht.

We gissen echter wel wat er achter steekt. Nu de leiding der B.W.P., door het verraad tegenover de Antwerpse dokkers gepleegd, nog meer bij het klassenbewuste proletariaat gediskrediteerd is, nu de leiders der sociaal-democratie, wanneer zij, in het bijzijn der arbeiders, door de oppositiegroep der K.P. B. in een hoek worden gedrongen, werkelijk niet meer weten hoe zich van slag te trekken. Nu werd er door Vandervelde persoonlijk drukking uitgeoefend ten einde alle scherpe kritiek op het kongres te weerden om aan de vertegenwoordigers der burgerpers den indruk te geven, dat in de B.W.P. alles gesmeerd loopt.

Of die tactiek echter bij de arbeiders ingang zal vinden is een andere kwestie. Vandervelde is te verstandig om het niet te begrijpen.

Intusschen blijft het echter een feit dat het kongres der B.W.P. met geen enkel konkreet voorstel in zake het koloniaal vraagstuk is voor den dag gekomen, om de negers aan de uitbuitungsmethoden der kapitalisten te onttrekken. Het is en blijft een feit dat gansch de B.W.P., de linksstaande Gelders inkluis, de handelwijze van Bertrand en Ansele goedkeuren, yermits *niet doen*, om het te beletten. Er zal dus ook in dien zin, op het internationaal kongres gesproken worden en de einduitslag van al dat gepraat zal zijn dat de arme zwarte Kongo-boy het kind van de rekening blijft.

Met een huitengewone handigheid, die alleen vermolmde parlementaristen bezitten, heeft Wauters de kwestie van het blanke proletariaat in Kongo vermeden. Het verslag « Sap », dat voor de B.W.P. eveneens een kaakslag is, bleef ook onaangeroerd, wat echter niet belet, dat wanneer « het koloniaal

I.R.H. uitgedeeld, en elk lid der K.P. krijgt er namelijk een.

In de andere federaties werd het geknoei door de nieuw gekomen geleid, gebroken door de oude militanten van de I.R.H.

Het is in die voorwaarden dat op 1 Juli het C.K. vergadert.

(Wordt vervolgd.)

schandaal » in de IIe kamer ter besprekking komt, de gedwee kudde van Vandervelde aan het huilen zal gaan, als dolle honden.

Een kongreslid noemde de gebeurtenis van Zondag een voorbeeld der ijzeren tucht in de B.W.P.

Het ziet er lief uit met de tucht in de IIe Internationale. Dat woord « tucht » wordt werkelijk een obsessie. Onze stalinisten hadden ook steeds den mond vol over tucht, bij zuoverre dat ze aan hun tucht ten onder gaan.

Bij bewuste klasstrijders kan « tucht » enkel « tucht » zijn zolang de belangen en het leven der klasstrijdende arbeiders niet bedreigd, noch verraden wordt.

Zulks te laten gebeuren omwille van het woord « tucht » is misdadig. Dat heeft de B.W.P. gedaan tegenover de negers op haar kongres van Zondag. Het is aan de arbeiders der IIe Internationale er voor te zorgen, dat de kudde tucht in hun rangen gebroken wordt om de leiders, die hen en wetens en willens bedriegen, te kunnen overboord gooiien. BALUBA.

De Belgische kroonprins te Brugge uitgefloten

Joris Van Severen, de Vlaams-Nationalistische volksvertegenwoordiger uit Brugge, had gedurende weken lang in zijn blad bijzondere wachtwoorden bekend gemaakt om den kroonprins op een eigenaarde manier te ontvangen.

Van Severen, die sedert langer dan vandaag met een kommunist op den neus loopt en dit, omdat hij den kommunistischen invloed uit de rangen der West-Vlaamsche militanten niet weeren kan, schreef in « De West-Vlaming » :

« Al wie op den doortocht van den stoet roeft moet aanzien worden als belgicist of kommunistische uitdagingsagent. »

Van Severen moet Zondag wel een zonderlingen indruk gehad hebben over zijn « prestige ». Er hadden *zoa maar zo aanhoudende* plaatsen en met tentallen tegelijk werd er op *verschillige* plaatsen geroepen: « Amnestie! »

Belgicisten ontvingen den kroonprins niet met de amnestieleuze. Zouden het dan allemaal kommunisten geweest zijn die riepen? Zoo dat waar is, zijn de West-Vlaamsche rangen reeds zwaar aangesteld door den kommunistischen invloed, ofwel heeft het « would be » fascistje uit Sint-Andries zelf niet den minsten invloed op zijn mannen meer. Het zal wel dit laatste zijn.

Leest en verspreidt De Kommunist

Een verdacht optreden van Barbusse

De Roode Vaan publiceerde vorige week een brief van de hand van Barbusse, waarin de schrijver van *Le Feu* aan zijn kameraden uit België zegt dat hij met veel droefheid vernomen heeft, dat er een konflikt in de Belgische afdeeling der I.R.H. is opgereden.

De houding van de Roode Vaan en ook de houding van Barbusse verwekt *zoa precies* den schijn of de meerderheidsmensen uit de Cellebroedersstraat een *effekt* willen bereiken.

Voorloopig hebben we aan Barbusse maar alleen dit te zeggen:

« Is het een feit ja of neen dat de voorstaande leiders der Oktober-Revolutie naar Siberië verbannen zijn? Zoo ja, waarom werden zij verbannen? »

Als Barbusse wil beginnen met daar op te antwoorden zijn we terzijner beschikking voor verdere discussie. Sentimentaliteit past in dezen ogenblik allerminst!

We zullen echter op tijd en stond een breedvoerig antwoord langs den weg van *De Kommunist* aan Barbusse laten geworden.

DITJES EN DATJES

HET LEGERVRAAGSTUK

Het groot parlementair debat over het legervraagstuk is dus aangevallen. De heer Vandervelde heeft in een groote redevoering het standpunt van de socialistische partij uiteen gezet. Hij had in de eerste plaats tot taak om de algemeene houding zijner partij vast te stellen over de landsverdediging. Hij moest aan de bourgeoisie laten zien dat hij niets gemeens had noch met de blakkende pacifisten die er één quakerspacifisme op aan hadden en die de oogen sluiten voor het nakende oorlogsgevaar. Ook tusschen de socialistische partij en het communistisch standpunt diende hij een onoverkomelijke muur te trekken. Voor de kommunisten zal het uitbreken van een nieuwe oorlog het signaal zijn van een poging om de burgerij opnieuw naar de keel te springen en de socialistische of kommunistische wereldorde te vestigen. De heer Vandervelde had voor plicht om weer eens duidelijk te zeggen — hoevel dit na de houding van de sociaal-democratie in 1914 vrijwel overbodig was — dat tusschen deze revolutie-zaaiers en de ordelievende socialisten geen atoom van overeenkomst kan bestaan.

De leider van de B.W.P. heeft echter ook geprobeerd om aan te

tonnen dat er voor de naaste toekomst geen oorlog te duchten was.

Hij steunde zijn bewijsvoering op het feit dat Duitsland ontwapend was en verder dat de sociaal-democratie internationaal de regeerlingen de weg der ontwapening poogden op te voeren. Zijn betoog ging hier echter heel en al mank. Voor wat Duitsland betrof, nam hij zelf het voorbeeld van de degelijke inrichting van het klein maar aan kaders zeer sterk leger en van het geperfectionneerde oorlogstuig om aan te tonnen dat Duitsland zich voor wat betreft landsverdediging, op die hoogte had weten te stellen van de vereischten van dezen tijd. Implicit was dit dus de herkenning dat er geen ontwapening was. Voor hetgeen aangaat de pogingen om den oorlog onwettelijk te maken, ook daarvoor zorgde Vandervelde.

Van Severen moet Zondag wel een zonderlingen indruk gehad hebben over zijn « prestige ». Er hadden *zoa maar zo aanhoudende* plaatsen en met tentallen tegelijk werden er op *verschillige* plaatsen geroepen: « Amnestie! »

Maar het past in het kraam der sociaal-patriotten om de goegemeente, trots alles, in de mogelijkheid van het instandhouden van de vrede te doen gelooien. Dit komt vooral in deze besprekking over het legervraagstuk naar voren. De soc.-dem. zijn bereid om de noodige geldoffers te doen voor de modernisering van het kapitalistisch wapentuig. Indien zij morgen weer aan 't bewind komen, zoo zullen zij zelf verplicht zijn om de millioenenlast aan het volk op te leggen. Doch, zij willen de bittere pil wat vergulden, van daar hun oppositie en hun geschermt over den zesaandendienst.

De arbeidende klasse dient zich degelijk rekenschap te geven van dezen toestand want hij leert haar dat zij slechts op haar eigen daadkracht mag rekenen om de militairistische plannen der bourgeoisie, voorlopers van nieuwe imperialistische moordpartijen, zoo niet te verjijden, dan toch stokken in de wielen te steken.

HET KONGRES DER B.W.P.

Het zal al degenen die tegenover de kommunistische kritiek slechts maar een medelijdende glimlach kunnen gebaren alsof ze wilden zeggen: kijk toch eens aan die arme slumperds van kommunisten, wat willen ze toch tegen een partij zoals de onze die 600,000 leden telt, 70 volksvertegenwoordigers, van vreugde hebben doen trillen te zien met welke eenstemmigheid dit kongres zich afrolde. Geen enkele zweempje van verdeeldheid, niet het minste wolkje aan het blauwe uitspansel van de partij-eenheid. Zelfs de heer Brunfaut die reeds toch meenig maal het bewijs geleverd heeft, ondanks zijn heftig woordenpraal, van houw en trouw aan het sociaal patriotisme, had voor de gelegenheid zijn oppositionele speech in vloeipapier gewikkeld.

Ja, inderdaad, de B.W.P., de sociaal-democratie is zeer sterk, doch naarmate zij meer en meer haar sterkte laat zien, komt het uit dat het een sterkte is tegen de werkende klasse gericht. Zoals een andere linksche man, de zachte Spaak, het op het kongres herinnerde, teekenden de deelnemingen van de soc.-demokratie aan de burgerlijke macht telkens 'n zwarte bladzijde in de geschiedenis der arbeidende klasse. 1914 De sociaal-demokratie worden ministers om de burgerij de arbeiders naar de slachthuis te helpen voeren. 1918. De sociaal-democratie treedt in het nationaal blok om de bezittende klasse de straf te heljen ontloopen voor de bergen lijken die ze in den oorlog deed opstapelen en voor haar roof. 1926. De sociaal-demokratie snellen weiderom de burgerij ter hulpe, na eerst hun kristen demokratische collegas van zich afgetrapte te hebben, om de werkelijke bevolking de last van de wereldoorlog en haar lauwéen op den rug te leggen. De helden van dit driedubbele verdraad van de belangen der arbeiders werden door het kongres geestdriftig toegewezen. Het geheim aan schuldbesef grenst aan het waanzinnige. De voorspiegeling van den komenden kiestijd en de ontketening van al de grote en kleine appetijten die er mede geïgaard gingen had plots het klasbewustzijn van de afgevaardigden doen verstommen.

De burgerij zou gerust op haar twee ooren kunnen slapen — gesteld dat zij zoa gemakzuchtig was en het waken over haar bestaan aan anderen overliet. Met zulk een partij die zoo zorgvuldig waakt, dat het minste sprankje klasbewustzijn en het geringste opstandigheidsgevoel uitgedoofd wordt, hoeft zij niet te vreezen. Hoelang zal het nog duren vooraleer de arbeiders begrepen hebben dat ze niet een beul in plaats van met een redder te doen hebben.

EEN SENATOR DIE ZICH UITSLOOPT

Dat is senator Lutis Van Berckelaer, voorzitter van den Algemeenen Diamantwerkensbond en die zich met tal van zijn kornuiten op Dinsdag 10 Juli ten dienste stelde van de « Fédération Maritime » o.v. verschooring, van den Transportarbeidersbond, om de stakende dokwers tegen hun wil aan de door de havenkapitalisten voorgeschreven voorwaarden aan den arbeid te jagen. Die meeneer sloot zich niet alleen af om het vuile werk van de kapitalisten op te knappen, maar ook om te bewijzen dat de kommunisten, in tegenstelling met de algemengbare mening, geen ultra-linksche doch ultra-rechtsche elementen in de arbeidersbeweging zijn. In de « Volksgazet » van 6 Juli schrijft hi^r letterlijk:

“ Ik zegde ten vorige week in den Senaat o.m. dat kontraktbreuk als het in het kraam te pas komt, de ware kapitalistische mentaliteit betrekt. ”

“ Ik

Internationale Kroniek

De sociaal demokratie als steunpilaar van Primo de Riviera - Joynson Hicks en het pact van Mister Kellogg

Het tweede kongres der Spaansche socialistische partij heeft onlangs plaats gehad. En de besluiten welke er genomen zijn, mogen wel eens door ons nagegaan worden, te meer waar de Spaansche pers den nadruk legt op de belangrijkheid der genomen beslissingen.

Er werd namelijk gediskuteerd over de taktiek welke door het uitvoerend bureel gedurende de laatste vijf jaren was gevolgd, d.w.z. over de betrekkingen welke bestonden tusschen de partyleiding en de diktatuur van Primo. Men handelde over verschillende feiten: verlegenwoording in de gemeenteraden, in den Raad van Arbeid en den Staatsraad. Met de instelling der diktatuur werden de gemeenteraden afgesteld om plaats te maken voor anderen, wier leden werden — en worden — aangesteld door de regering. Hetzelfde gebeurde met den Raad van Arbeid en den Staatsraad. En nu onderzocht het kongres der socialistische partij of zulke aanstellingen wel door socialisten mochten aanvaard worden.

Dat is toch wel het toppunt, zouden we zeggen. Valt er zelfs te denken aan eenige diskussie over al of niet samenwerken met een fascistische diktatuur?

Kan er samengewerkt worden met een Primo de Rivera, die honderdtallen arbeiderszonen in 't zand deed bijten met de imperialistische Marokko-expeditie, die de verpersoonlijking is van de zwarie realiteit, de vriend van Mussolini?

De Spaansche sociaal-demokratie heeft echter bevestigd geantwoord. Met 5.000 stemmen tegen 500 werd er besloten dat met Prima mag samengewerkt worden. Zoo toont ze zich in al haar afschrikkelijke werkelijkheid. Ze bestrijdt de diktatuur van het proletariaat in naam der « heilige demokratie ». Maar daar waar de bourgeoisie haar brutale machtdiktatoriaal aanwendt, zijn de heeren sociaal-demokraten zoo genegeen met den vijand van het proletariaat samen te werken.

Vijfduizend stemmen op het tweede kongres der Spaansche socialisten om het fascisme te steunen... De Spaansche sociaal-demokratie is vijfduizendmaal rot.

Onze lieve bourgeois-pers blijft tam-tam maken over het verdrag dat den oorlog gaat uitbannen. Vooral nu Frankrijk den nieuwe teksten aanvaard heeft — op 14 Juli — en de andere Staten zullen volgen, zoodat naar alle waarschijnlijkheid het verdrag in Oktober (of eerder misschien) te Parijs zal ondertekend worden. Ook Engeland zal « meespelen », alhoewel het vasthouwt aan zijn speciale belangen. Het zal « tekenen ». Maar terwijl men zich daartoe aan 't gereedmaken is, heeft Joynson Hicks

EDOL.

De moeilijkheden met de graanlevering in Sovjet-Rusland

Wij gewaagden reeds van de moeilijkheden waarmede de Sovjet-regering, in het voorjaar, bij de kampanje voor het inzamelen van het graan, te kampen had en die op zulke treffende wijze de kritiek uitgeoefend door de oppositie ten opzichte van de landbouw-politiek der partij kwamen bevestigen. Een beeld deser moeilijkheden vindt men in de rede van Stalin, uitgesproken in April 1928. Wij geven hieronder deze rede weer zoals wij ze vinden in « Klassenstrijd » (*), vertaald uit het Duitsch oppositioneel blad « Fahne des Kommunismus ». De voetnoten zijn eeneens van de « Fahne ».

(*) « Klassenstrijd », Hollandsch revolutionair tijdschrift, onder leiding van H. Rolland-Holst, Sneevliet, e.a.

Voor alles eenige woorden over het wezen van de crisis der graanlevering, die zich bij ons voorgedaan heeft in Januari van dit jaar. Het wezen van

oplettend geweest zou zijn. Dat men werkelijk niets opgemerkt had, is natuurlijk juist. Maar het zou onjuist zijn hierin de geheele verklaring te zoeken (1). Nog minder is het mogelijk, de crisis in de graanlevering aan een toeval toe te schrijven. Zulke dingen ontstaan niet toevallig. Dat zou een te gekkoede verklaring zijn.

Welke waren de voorwaarden, die de crisis in de graanlevering bepaalden?

Ik meen dat wij met drie van zulke voorwaarden te doen hebben:

1. De moeilijkheden van onzen socialistischen opbouw in verband met onze internationale positie. Voor alles behoort ik de moeilijkheden in de ontwikkeling van de tijdelijke industrie. Men zou het dorp met allerlei soorten waren overvloedig moeten voorzien om mogelijk te maken uit het dorp het maximum van landbouwproducten te betrekken. Dan is snellere ontwikkeling van onze industrie noodzakelijk, dan wij tegenwoordig kennen. Om echter de industrie sneller te ontwikkelen, is een sneller tempo noodig van de socialistische kapitaalaccumulatie. Zulk een tempo van accumulatie te bereiken is niet zo eenvoudig, kameraden. Van daar het gebrek aan waren voor het dorp.

Ik let verder op de moeilijkheden van den opbouw in het dorp. Langzaam gaat de landbouw vooruit. Noodig zou zijn, dat de landbouw zich met 7 mijlschreden ontwikkelde, opdat het graan goedkooper zou zijn, de oogst groter, dat de middelen van bemesting overal in toepassing gebracht kunnen worden, dat de machinale graanproductie zich in bespoedigd tempo zou ontvloeden. Maar daarvan bestaat bij ons niets en het zal zoo snel niet gaan kameraden. Waarom? Omdat onze landbouwer een is van kleine boeren, die slechts moeilijk tot het aanvaarden van reële verbeteringen komen. De statistiek zegt dat er bij ons vóór den oorlog ongeveer 16 miljoen individuele boeren ondernemingen waren. Nu zijn er bij ons ongeveer 25 miljoen individuele boerenbedrijven. Dat betekent, dat wij een land met meest kleinboerenbedrijven zijn. Wat is echter het kleine boerenbedrijf? Het is het onzekerste, primitiefste, meest onontwikkelde en het geringste overschot van waren leverende bedrijf. Daar komt het echter bovenal op aan, kameraden. Meststoffen, machines, bedrijfskennis en andere verbeteringen zijn zaken, die in grote bedrijven met succes aangeleerd kunnen worden, die echter in het kleine boerenbedrijf geen of bijna geen toepassing vinden. Daarin ligt de zwakte opgesloten van het kleine bedrijf en daarom houdt het kleine bedrijf de concurrentie niet vol tegen de grote bedrijven der rijke boeren.

Zijn er bij ons in het dorp wel grote bedrijven, die gebruik maken van machines, meststoffen, kennis van den landbouw enz.? Ja, die zijn er. Aller eerst de collectieve bedrijven en de Sovjetbedrijven. Van zulke bedrijven zijn er bij ons slechts weinige, kameraden. Verder zijn het de grote bedrijven van de rijke (kapitalistische) boeren. Van deze soort bedrijven zijn er in ons land niet zoo weinig, zij hebben in den landbouw nog altijd groten invloed. Kunnen wij den weg opgaan de grote private bedrijven in het dorp te steunen? Het is duidelijk, dat wij het niet kunnen doen. Daaruit valt de eindconclusie af te leiden: met alle middelen aan te dringen op de ontwikkeling van grote bedrijven in het dorp, als de coöperatieve landbouwbedrijven en de sovjetbedrijven, waarbij men er naar streeft, deze bedrijven tot de graanfabrieken van het land te ontwikkelen, die ingericht zijn overeenkomstig de resultaten der wetenschap. Daaruit kan dan ook verklaard worden, dat het XVe congres onzer partij het parool uitgaaf van de ontwikkeling van den opbouw der collectieve en Sovjet-bedrijven met alle middelen.

2. Daaruit volgt, dat de moeilijkheden van het werk van opbouw in stad en dorp den grondslag leveren, waarop zich de crisis der graanlevering kan ontwikkelen. Dat betekent echter nog niet, dat zich deze crisis juist in dit jaar zou hebben moeten ontwikkelen. De moeilijkheden bestonden niet alleen in dit maar ook in het voorjaar. Waarom heeft zich dus juist in dit jaar de crisis ontwikkeld? Waar zit nu hier de knoop? Het geheim bestaat daarin, dat de rijke boer in dit jaar de mogelijkheid kreeg deze moeilijkheden uit te buiten om de graanprijzen op te drijven, om een aanval te ondernemen op de prijspolitiek der sovjets, om zodoende onzen arbeid voor de levering te bemoeilijken. Het is hem gelukt deze moeilijkheden om twee redenen uit te buiten: 1. daarom wijl 3 jaren goede oogst niet vergeefs voorbij zijn gegaan, de rijke boer in dien tijd in kracht is toegenomen, zich in het dorp vooral bij de rijke boeren voorraden hebben opgehoopt en de boer de mogelijkheid kreeg een poging te ondernemen om de prijzen voor te schrijven; 2. omdat de rijke boer den steun had van de stedelijke speculanten, die met de ver-

hooging van de graanprijzen gokken en daardoor de prijzen opdrijven.

Dit betekent natuurlijk niet, dat de rijke boer de voornaamste bezitter van het graan is. De grootste hoeveelheid van het voorhanden graan is bij de middelboeren. Maar de rijke boer heeft zekere autoriteit in het dorp en met betrekking tot de graanprijzen kan hij dikwijls de middelboeren met zich mee-sleepen. Van daar de mogelijkheid voor de rijke boeren van het dorp de moeilijkheden uit te buiten van onzen opbouw om de graanprijzen voor speculaatiedoeleinden omhoog te drijven...

Daarmee is het nog niet uit. Nemen wij aan, dat wij de graanprijzen in Januari of in het begin van dit jaar ter voorbereiding van het zaaien met 40 tot 50 procent hadden verhoogd. Waartoe zou dat geleid hebben? Wij zouden dan desorganisatie gebracht hebben voor den grondslag der grondstoffen voor de industrie. De katoenplanters zouden geen katoen geplant hebben, doch zich op graan hebben toegelegd, wijl dat voordeeliger zou zijn. Zoo zou het eveneens gegaan zijn met de verbouwers van het vlas en de planters van de bieten.

Ook dat is nog niet alles. Indien wij in het begin van dit jaar de graanprijzen zouden hebben opgevoerd, zouden wij de dorpsarmoe die in het voorjaar graan koop voor voeding en voor het zaaien, werkelijk geruïneerd hebben. De dorpsarmoe en de onderstelagen van de middelboeren zouden het volste recht gehad hebben, ons te zeggen: Gij hebt ons bedrogen, omdat wij u ons koren in den vorigen herfst tegen lage prijzen verkocht hebben en gij ons nu dwingt het koren tegen hoge prijzen te koopen; wien steunt gij dan eigenlijk, heeren sovjetmannen, de bezielozen of de rijke boeren?

Daarom moet de partij den slag van de rijke boeren, toegebracht door het speculatief opdrijven van de graanprijzen met een tegenzet beantwoorden, waarbij de lust van rijke boeren en speculanten zou vergaan de arbeidersklasse en het Roode Leger door honger te bedreigen.

3. Zonder twijfel zouden de kapitalistische elementen de moeilijkheden van onzen opbouwarbeid niet zoo ver hebben kunnen uitbuiten, als zij inderdaad deden, en de crisis der graanlevering zou niet zoo dreigend karakter hebben aangenomen, wanneer hun daarbij niet nog een factor geholpen had.

Waarin bestaat deze factor? In de versplintering van onze bij dat werk betrokken organen, in het ontbreken van een eenheidsfront dier organen, in bestaande concurrentie, in het ontbreken van den wensch beslist strijd te voeren tegen het spel van de verhogening der graanprijzen. Die factor bestaat ten slotte in de traagheid onzer partijorganisaties in de districten van de graanlevering, in het bij haar ontbrekend verlangen zich met de zaak te bemoeien en daarmee een eind te maken aan de algemeene zwakte aan het front der graanlevering.

Onder den invloed van het succes der leveringscampagne in het vorige jaar en aannemende dat dit jaar de levering van zelf zouden loopen, stelden zich onze leveringsinstanties en partijorganisaties alles voor als « Gods wil » en lieten zij de baan vrij aan rijke boeren en speculanten...

Gij ziet, dat de crisis der graanlevering het eerste onder de verhoudingen van de N.E.P. tot stand gekomen ernstige optreden der kapitalistische elementen van het dorp, tegen de sovjetmach tot uitdrukking brengt in een der belangrijkste vragen van het werk van opbouw, in de kwestie der graanlevering.

Daarin bestaat, kameraden, de klassengrondslag van de crisis.

Gij weet, dat partij en sovjetmacht ter likwidatie van de krisis der levering en tot beteugeling van de speculatiecrisis der rijke boeren een reeks praktische maatregelen moesten nemen. Ik zou hier slechts enkele van de voornaamste buitengewone maatregelen willen bespreken, dien tenegevolge der buitengewone verhoudingen getroffen werden en die natuurlijk zullen vervallen, zoodra de buitengewone verhoudingen zich niet meer zullen voordoen.

Ik denk aan de toepassing van artikel 107. Dit artikel is door het Centraal Uitvoerend Comité in het jaar 1926 aangenomen en werd in het vorige jaar niet meer toegepast. Waarom? Omdat de graanlevering, zoals men zegt, een normaal verloop had en geen aanleiding bestond dit artikel toe te passen. Aan dit artikel dachten wij eerst in dit jaar, het begin van 1928. En wel daarom wijl wij met een reeks buitengewone verschijnselen te doen hadden, teweeg gebracht door de speculatieve machinaties der rijke boeren, welke het gevaar van een hongersnood in zich hadden. Gaat het in het volgende leveringsjaar weer zoo, dat dergelijke buitengewone verschijnselen niet meer voorkomen en dat de leverantie een normaal verloop zal hebben, dan zal artikel 107 geen toepassing vinden.

Omgekeerd, doet zich een buitengewone situatie voor en treden de kapitalistische elementen op nieuw op, dan zal artikel 107 opnieuw van toepassing worden. Het zou dom zijn in verband hiermede te spreken van een afschaffing der N.E.P., van een terugkeer tot het stelsel van opvordering. Aan afschaffing van de N.E.P. kunnen alleen vijanden van de sovjetmachts denken. Voor niemand is thans de N.E.P. zo voordeelig als voor de sovjetmachts. Er zijn echter lieden (2) die meenen, dat de N.E.P. met een versterking van den strijd tegen de kapitalistische elementen, waaronder het rijke boerdom toelaat, doch dat de strijd tegen rijke boeren en andere kapitalistische elementen beëindigd moet worden. Onnodig te zeggen, dat zulke lieden niets met het Leninisme gemeen hebben.

Er is geen twijfel aan, dat de doorvoering van de maatregelen tot overdrivingen en fouten gevoerd heeft. Het onder dwang plaatzen van leeningen, het uitoefenen van bijzonderen druk op het koelakkendom heeft nog al eens ten gevolge gehad, dat juist de armen en de middelboeren getroffen werden. Ook bij het toepassen van artikel 107 zijn fouten gemaakt. Wij zullen niet nalaten degenen, die voor die fouten verantwoordelijk zijn, te bestraffen. Het is echter zonderling met het oog op de uitwassen bij de toepassing der maatregelen het nuttig effect te vergeven, waar wij juist daardoor het hoofdkonden bieden aan de crisis.

Het is onjuist hoofdzaken voorbij te zien en slechts de bijzaken op den voorgrond te brengen (3).

Het is ook onzin te meenen, dat de partij eerst nu de noodzakelijkheid van strijd tegen het koelakkendom begrepen zou hebben. Zij heeft die noodzakelijkheid steeds begrepen en voerde hem niet alleen in woorden, maar ook in daden.

Het bijzondere van de door de partij in het begin van dit jaar doorgevoerde maatregelen bestaat daarin, dat zij er in slaagden den strijd tegen het koelakkendom en speculanten in de dorpen in overeenstemming te brengen met de levensbelangen van de hele massa en daardoor de meerderheid der arbeidersmassa voor zich te winnen en de rijke boeren te isoleren. Het gaat er in de bolsjewistische politiek om tijd en plaats en alle voorhanden omstandigheden juist te beoordeelen en het vuur daar te concentreren, waar de beste uitkomsten verwacht kunnen worden.

Welke resultaten zouden wij bereikt hebben indien wij voor drie jaren een scherpe aanval op de koelakkendom gericht hadden, toen wij de middelboeren nog niet voor ons hadden gewonnen, de dorpsarmen nog geen weg wisten met de uitkomsten der Nieuwe Economische Politiek, maar 75 procent bebouwd was van het voor den oorlog bebouwde gebied? Toen voor ons de hoofdyraag was uitbreiding der productie van voedingsmiddelen en grondstoffen, toen onze industrie daarvoor nog geen vaste basis had?

Wij zouden toen den strijd verloren hebben, het zou ons niet gelukt zijn het beplante oppervlak uit te breiden en aannemende dat dit jaar de levering van zelf zouden loopen, stelden zich onze leveringsinstanties en partijorganisaties alles voor als « Gods wil » en lieten zij de baan vrij aan rijke boeren te isoleren. Het gaat er in de bolsjewistische politiek om tijd en plaats en alle voorhanden omstandigheden juist te beoordeelen en het vuur daar te concentreren, waar de beste uitkomsten verwacht kunnen worden.

(1) Hier bestrijdt Stalin Boecharin, die in Leningrad tegen Stalin stelling had genomen.

(2) Bedoeld worden « lieden » in hooge partij- en staatsfuncties.

(3) Gericht tegen de vrienden van Kalinin die over « oorlogscommunistische » maatregelen jammeren.

(4) Deze filosofische beschouwingen zijn naar onze mening natuurlijk onjuist.

« DE KOMMUNIST » behoeft de steun van alle arbeiders, daar het het hoegenaamd niet rekenen mag op financiële of andere hulp van een partij of een andere instelling.

Is verschenen :

Wat wil de oppositie der Russische Kommunistische Partij?

Een brochure van 32 bladzijde

PRIJS : 1 frank

UIT HET LAND

Gent

NOG STEEDS WANTOESTANDEN AAN DE GENTSCHÉ HAVEN

Nauwelijks zijn onze Antwerpse kameraden door de veraderlijke syndikale leiders zonder een enkel voorwaarde terug naar de galenien der Antwerpse dokken gedreven, of onze Gentsche dokkersuitbuiters slaakten een triomfkreest; den schrik voor het uitbreken eener soöditariststaking is nauwelijks verdwenen of hun tirannie herbegint.

Verleden week Vrijdag namiddag moesten de bootsmannen werkzaam aan een sparrenboot van Wilkijn tot 8 uren 's avonds overwerken. Om 6 u. toen zijn vaste mannen van de wal reeds op den overzetboot stonden om naar huis te gaan, werden enige van hen door den forman teruggeroepen, om in de plaats der bootsmannen te gaan werken.

Wat was er gebeurd? De uitbouter Wilkijn was op de boot geweest en had brutal tot de bootsmannen gezegd dat zij groter slingers moesten maken of dat ze er anders mochten van onder trekken. De bootsmannen antwoordden hem dat de slingers reeds groot genoeg waren, en zij niet zinnes waren er groter te maken op gevaren af er zich door te laten verongelukken.

Het was alsdan dat Wilkijn aan zijn foreman orders gaf de vaste mannen van de wal terug te roepen, om de bootsmannen te vervangen, en het is slechts door het kranig optreden der bootsmannen zelf, die de vaste mannen van op den boot toe riepen: kom niet aan boord of wij slaan er u niet klank terug af, dat zij niet door die favorietjes onderkropen werden.

Ziedaar kameraden tot wat dat het voorleven leiden kan, het is een der bijzonderste plagen der Gentsche dokkers die zoo spoedig mogelijk op een algemeene vergadering dient besproken om uitgebreid te worden. Wij wezen er reeds vroeger op dat het favoritisme (of vaste mannenplaga) een slavenkweekerij is door de bazen in het leven geroepen.

De dokker welke vaste man is, onderwerpt zich gedwee aan het overtreden aller reglementen, zonder morren werkt hij niet mannen te kort, laat zich zonder verzet door zijn baas op zijn loon bestelen uit vrees anders geen werk meer te krijgen.

Het zal wel onnodig zijn nogmaals te herhalen, wat er al niet gedaan wordt door sommige dokkers en bijzonderlijk door diegene welke van de buitengemeenten naar den dok komen werken.

Slechts een geval willen wij nog aanstippen welk een maand geleden plaats had. Een boerke komt per velo naar den dok gereden, gekomen aan het fabriekje van "Vooruit", breekt het touw van zijn nogal-groote bassas en een grote ronde doos valt op den grond, het deksel springt er af en een klomp boter van wel 5 kgr. vliegt op de straatstenen. Door het boerke zelf vernemen de omstaanders dat die boter bestemd was voor zijn baas, omdat hij alle dagen van hem werk kreeg.

Wat er daar volgens onze mening dient tegen gedaan te worden, willen wij nogmaals herhalen en dat is 1. het stopzetten door den bond van het aanvaarden van nieuwe arbeiders; 2. een nieuwe aanwerkings-methode moet ten spoedigste gevonden worden, die alle tot nu toe gesyndikeerde dokkers elk op beurt de gelegenheid geeft 3 à 4 dagen per week te werken; 3. aan de bootmen welke zonder oponthoud moeten gelost of geladen worden, dient het drie-ploegenstelsel ingevoerd te worden. Het gaat zo maar niet op dat een dokker 36 uren aan een stuk mag werken terwijl een ander niet vrouw en kinderen zit te verhongeren. Wij bedoelen hiermede het bestuurslid Giele Meulenare, vast man aan de zoutboaten.

Kameraden! Deze zoo noodige hervermogen zullen er nooit komen met zoalos nu onder elkaar te vitten, of hetgeen te betreuren is, naa blauwe en gele syndikaten over te loopen. Blijft als één man in uw vakbond aan een gesloten.

Eischt van uw bestuur dat het geld eenne maandelijksche vergadering houdt om de toestanden aan de haven te bespreken, en doet niet meer zoals gij verleden week Vrijdag hebt gedaan waar van de 1600 gesyndikeerden er slechts een twintigtal naar de algemene vergadering zijn opgekomen.

Wij weten het wel, het grote deel der kameraden zijn ten eerste op de leiders verbitterd, die hen met de medehulp van gendarmen en geheime politie belet hebben tot de solidariteitsstaking met de Antwerpse kameraden over te gaan.

Door het weigeren naar de algemene vergadering te gaan hebt gij den

walg vertolkt welke gij voor die veraders gevoelt. Maar kameraden, hoe ge die kerels ook verracht, gij handelt toch verkeerd, met niet naar de vergadering te gaan. Zij wenschen en vragen niets anders. Daardoor hebben zij vrij spel.

Kameraden, uw langer onverschillig blijven is een misdaad tegenover u zelve. Eischt van uw bestuur dat het zoo spoedig mogelijk een algemene vergadering belegt. Gaat er in blok naar toe, eischt rekenschap van het verraad tegenover de Antwerpse kameraden gepleegd. Eischt dat het onmiddellijk maatregelen treft tot het uitroeden van het favoritisme en voor een beter werkregeling aan de haven.

VULCAN.

POORTJESMEETING

Donderdag a.s., Poortjesmeeting in de Zandstraat (Heuvelpoort).

Sprekers: LAMOTTE, VAN DOOREN, DE MEYER.

DE GAAIEN AAN DE FILATURE ET TISSAGE REUNIS ALS BROOD-ROOVERS AAN 'T WERK

Verleden week Woensdag namiddag werd een onzer kameraden op de standplaats Port-Arthurlaan door een dokbaas aangenomen om in boven genoemde fabriek een wagon kolen te helpen lossen. In de fabriek aangekomen ging de dokbaas met onzen kamerad naar den te lossen wagon om dien met nog een viertal arbeiders op zijn bestende losplaats te steken. Daar dit niet ging zegde hij: ik zal nog enige mannen van de fabriek gaan vragen om een handje te helpen, wacht hier wat. Na een tiental minuten ging onze kamerad eens zien waar hij met de mannen bleef. Maar gekomen aan het gebouw waar de stoomketels der fabriek zich bevinden, hoorde hij den stoker tot een vijftal arbeiders zeggen: Werkt er niet mede, het is een communist!

Toen hij onze kamerad bemerkte, zweeg hij en ging het gebouw binnen en de mannen verwijderden zich. Onze kamerad ging tot den stoker en vroeg hem wat hij van dien communist moet hebben of verlangde.

Niets, antwoordde hij, maar uw baas zal het u zelf wel zeggen!

En inderdaad, de dokbaas welke van het bureau af kwam ging bij onzen kamerad en eischte zijn bondskaart.

De gaaien-stoker welke onzen kamerad goed kende en hem had zien in de fabriek komen, was seffens naar het bureau gelopen om de bureauratten van dit roode fabriek te melden alsdat de dokbaas een communist, welke uit den dokkersbond was gebannen, had aangenomen, en de dokbaas werd door die heeren roode broodroovers verplicht onzen kamerad het werk te ontzeggen zoo hij niet zijn vereenigingskaart kon toonen. Daar onze kamerad sinds Oktober 1927 uit den vakbond is gesloten en hij het verdomt naar de gele of blauwe syndikaten over te lopen, maar steeds zijn terugopname in den socialistischen dokkersbond opgeschipt langs den weg einer algemeene vergadering, en die hem tot nu toe door het bestuur geweigerd is, werd onze kamerad, zijn kaart niet kunnen toonen, verplicht het fabriek te verlaten tot groot genoegen van den gaaien-stoker. Nu, alhoewel niet vereindig zijnde, kon onze kamerad toch dien baas verplichten hem zijn halve dag te vergoeden indien onze kamerad niet had willen beroepen op den werkrichtersraad, maar daar den baas gehandeld heeft op bevel dier bureauratten welke hem misschien bedreigt had den het werk aan een ander dokbaas.

Diskuteeren op de fabriek is nu een gewoonte geworden. Zoodra de schoftijl fluit, elk op zijn luksen in een rondeken; wij met "De Communist" en mij met "Vooruit" in de handen. Zaterdag las ieder het artikel van G. Balthazar, over de meeting in de Yperstraat.

Wat krapuleuze schoft, zei er eene.

"n Welvoldane arrivist, zei een ander!

Wij kwamen tusschen en toonden hen dat Gustje dat schreef bij gebrek aan politieke argumenten; duidelijk bewijs dat een socialist de militaire kwetsmoet bestrijden van niet zijn beginnels en gedachten, en als verstokte reformist het tegen een communist niet meer kan weerleggen.

Gust ontmaskerd, is in razernij ontstoken en beschrijft het vuile hemd dat Van Dooren droeg, en de ellen-dige plunjie waarmee hij 't leven voort-sleept verwijst hij hem als een heuvel, net als 'n vulgaire schurk van 'n bourgeois durft.

De gezellen lieten ons het woord om de moreele laagheid van zoo'n socialist door onze communistische bril te bezien.

VULCAN.

VERSCHRAEGEN KRIJGT ZIJN DIPLOMA VAN DE DOKBAZEN VOOR ZIJN RATTENWERK

Na de schandalijke kapitulatie vanwege de Antwerpse dokkersleiding voor het patronaat, was hier door den bond der transportarbeiders een algemene vergadering belegd.

Daar door het opgeven der staking van dien kant uit voor de Gentsche dokkersleider niet meer te duchten was, hadden ze bij middel van circulaire een grote ruchtbaarheid aan de algemene vergadering gegeven.

Op ure en dag bepaald waren er tien man aanwezig; na lang wachten sukkelden nog twee dokkers binnen, en, het was dus voor 12 dokkers op 1600 leden die de bond telt, dat de vergadering (!) doorging!

Op verzoek van den secretaris Verschraegen plaatsten de enkele opgekomenen zich samen met het bestuur aan één tafel en in een onderonsje werd het boeltje geregeld.

Verschraegen begon eerst met een brief af te lezen door de Gentsche dokbazen aan het syndikaat gestuurd, waarin de dokbazen als een man de leiding van het syndikaat bedankten omdat zij niet tot de staking was overgegaan. Verder schreef Verschraegen het volledig wegbliven der dokkers, waarin de dokbazen als een man de warmte toe, zeeverde dan nog wat dat als de Antwerpse dokkers opslag kregen Gent zou volgen, en vrees dat hij vies is van een vuil werkershemd.

Als er nog dokwers zouden wijfelen aan het vlieze rattenwerk dat ze natuurlijk gedwongen door den staf van den dokkersbond hebben verricht, dan zal het diploma door de dokbazen aan het syndikaat geschonken hen voldoende de oogen geopend hebben.

Wat Verschraegen, de nog maar onlangs benoemde secretaris, en zijn staf, den Slappe enz. enz. betreft, het volledig wegbliven en niet opkomen der dokkers, alhoewel ons inziens een verkeerde tactiek, is nochtans het doorslaandste bewijs dat de dokkers geen greintje vertrouwen meer hebben in hun leiding, en gerede zijn een secretaris die van de dokbazen in zoo een geval een bewijs van goed gedrag krijgt, volledig vol verrachting uit te spuwen. Deze viezerikken die zich zoo gecompromitteerd hebben moeten eruit!

Intusschen mag er geen een dokwerker uit den bond gaan. Opgepast dokkers, de koppen koel gehouden, laat u niet medeslepen door een eerste beweging van soms gewettigden afkeer, bij katholieke of liberale bondjes is uw plaats niet, in andere moeilijke tijden hebben de dokkers getoond dat wanner ze soms veel geduld hebben,

eenmaal dit geduld ten einde, ze ook de os desnoeds bij de hoorns durven nemen, en het zou de eerste maal niet zijn dat een leider voor hen op de vlucht moet.

VAN VETTEKLEPPE TOT ZWANENRIDDER

We zijn met 3 communisten op de fabriek. Er zijn meer sociaal-democraten. Wij redeneeren communistisch, zij, reformistisch. Soms ging het er bitsig aan toe. Bij ieder onderwerp dat wij door onzen bril ontleenden, liepen onze tegenstrevers het dikwijs in den steek, om ons uit te schelden voor scheumakers, ziekelijken, steunpilaren der reaktie, enz.

Tenslotte een overrompeling door hun rumoer en getier. Wat eerst diende gedaan om hen naar het communistisch woord te leeren luisteren, was de demagogie van het reformisme te bewijzen, en wij besloten de politiek van de fabriek aan te pakken: de grieven en toestanden die er heerschen; de winsten der patroons; het gezwoeg der werkers; het tergen der baziën; de 8-uren gesaboterd; de loonen schandalig uitgebuit; om de maand andere orders die het werk altijd maar verslechten. Nochtans redelijk sterke verenigingsmacht, maar zonder kranig optreden.

Wat wij hierdoor op onze werkgezelten wonnen, is dat zij kalm, zonder scheldwoorden, hebben moeten leeren denken indien hij weigerde onzen kamerad weg te zenden, zien wij er van.

Besluit: over 40 à 50 jaren werden de socialistische propagandisten door eigen volk bespot, belasterd en geslagen, door katholieke en liberale patroons vervolg, gebroodrood en soms in de gevangenis geworpen voor aanslag op de vrijheid van den arbeid.

En nu zijn, de socialisten uit de Filatures et Tissages Réunis, doen nu juist hetzelfde. Wij klagen die bleek-roode gaaien en bureauratiese broodroovers aan bij alle rechtzinnige arbeiders.

VULCAN.

VERSCHRAEGEN KRIJGT ZIJN DIPLOMA VAN DE DOKBAZEN VOOR ZIJN RATTENWERK

Gust ontmaskerd, is in razernij ontstoken en beschrijft het vuile hemd dat Van Dooren droeg, en de ellen-dige plunjie waarmee hij 't leven voort-sleept verwijst hij hem als een heuvel, net als 'n vulgaire schurk van 'n bourgeois durft.

De gezellen lieten ons het woord om de moreele laagheid van zoo'n socialist door onze communistische bril te bezien.

Door onze diskussie erkenden zij ook dat het goud van Moskou aan Van Dooren geen betere dagen had bezorgd maar dat het goud der Gentsche arbeiders Don Juan de Balthazar nochtans veel had geholpen.

Een werkgezel merkte op dat ook zijn hemde vuil is van... werken, en het den regel is eerst's Zondags een schoon aan te doen. Is het mij dan verboden eens vóór Balthazar in mijn hemdmouwen en borst te verschijnen, vroeg hij Zekers, want Gustje is het werkspak ontleerd. Hij, die met een auto rijdt; grote reizen moet doen, banketten moet bijwonen met een wit hemd; hij, die 'n smoking draagt en ten slotte nog maar 35 jaar oud is, ge kunt toch wel denken dat hij vies is van een vuil werkershemd.

Daar door het opgeven der staking van dien kant uit voor de Gentsche dokkersleider niet meer te duchten was, hadden ze bij middel van circulaire een grote ruchtbaarheid aan de algemene vergadering gegeven.

Op ure en dag bepaald waren er tien man aanwezig; na lang wachten sukkelden nog twee dokkers binnen, en, het was dus voor 12 dokkers op 1600 leden die de bond telt, dat de vergadering (!) doorging!

Op verzoek van den secretaris Verschraegen plaatsten de enkele opgekomenen zich samen met het bestuur aan één tafel en in een onderonsje werd het boeltje geregeld.

Verschraegen begon eerst met een brief af te lezen door de Gentsche dokbazen aan het syndikaat gestuurd, waarin de dokbazen als een man de warmte toe, zeeverde dan nog wat dat als de Antwerpse dokkers opslag kregen Gent zou volgen, en vrees dat hij vies is van een vuil werkershemd.

Als er nog dokwers zouden wijfelen aan het vlieze rattenwerk dat ze natuurlijk gedwongen door den staf van den dokkersbond hebben verricht, dan zal het diploma door de dokbazen aan het syndikaat geschonken hen voldoende de oogen geopend hebben.

BERGOTA.

—o—

Yperen

Rationalisatie op het Spoor

Duizende werklieden zijn gedwongen naar Frankrijk te gaan werken daar te Yperen en omgeving de bij uitstek rooms-katholieke streek, echte honderdlozen (2.25 à 2.50 fr. per uur) betaald worden.

Deze werkers en werksters, voorzien van een weekabonnement, vertrekken elken morgen met den trein van 5 uur of een weinig later met de volgende naar hun werk. Dat ging nogal redelijk tot 15 Mei 1.1., tot de grootsen van de maatschappij welke in volle periode van rationalisatie en besparingen is, daar veranderingen in brachten, treinen afschaffen en urregeling veranderen.

Iedereen weet dat deze dikkoppen zooveel afweeten van werkerstoestanden, als een koe van peper eten, en derhalve de belangen van duizende werkers-abonnees aan hun hielen lopen.

Het gevolg is nu dat vele werkers welke reeds van 4 uur 's morgens te been zijn om de eerste trein te halen, in Yper reeds geen zitplaats meer vinden. Dat is nog niets. Maar de trein welke om 5 u. 45 uit Kortrijk vertrekt, en welke daar reeds stampvol zit, passeert langs Meenen waar er honderden werklieden wachten die elken avond ook met denzelfden trein huiswaarts keeren. Bij zijn aankomst terwijl hij nog doorrijdt, springen zij er reeds op, hangen als klissen aan de deuren, rukken elkander achteruit, scheuren soms elkaars kleeren, wringen zich met 15 à 20 personen in dezelfde coupé binnen. Ouderlingen van 65 à 70 jaar en welke de gansche dag een vermoeiend werk hebben verricht staan daartusschen dien hoop geprest. Door deze slechte regeling blijven ze 14 uur te been per dag. Het is onmenschelijk.

De wagons zijn overladen, de veeren dragen niet meer, de chassis rusten op de boites à graisse.

Een nieuwe chef-garde, welke voor de eerste maal dienst deed op deze lijn, zegde mij: Dat heb ik nu nog nooit van nergens gezien; het is een schande al zoot met het volk den zot te houden, en er zullen nog ongelukken gebeuren.

Deze overladen trein kruipit dan tegen den Zillekeberg berg op. Hoe machinist en stoker dat gedaan krijgen, weet ik niet. Maar wat ik wel weet is dat wie zijn vader en moeder vermoord heeft, nog te goed is om zoo'n trein te voeren.

In zijn hemd, bloote borst, opgestropte mouwen, werpt zonder ophouden, van Comen af, de stoker maar gedurende de slechte kolen op het vuur. Het zweert drijft hem van het lichaam, tot hij boven op Zillekeberg van uitputting voor twee minuten mag neerzinken om weer op adem te komen.

Daar er in deze omstandigheden altijd vertraging geboekt wordt, spreekt vanzelfs, dat ze hierdoor klachten krijgen in plaats van premies, is onvermijdelijk.